

לְדַתִּיךָ. לְדַתִּיךָ וְדַאי, יָשׁוּב לִימִי  
עֲלוּמִי, כְּמוֹ שֶׁהָיָה (בתחלה) מְשַׁלֵּשׁ  
עֲשָׂרָה שָׁנִים וּמַעֲלָה.

אִם זָכַתָּה לְהַתְקֵן - הוֹאִיל וְשָׁבָה  
אֶל בֵּית אָבִיךָ, מִלֶּחֶם אָבִיךָ  
תֹּאכַל, תִּתְעַנֵּג מֵאוֹתוֹ הַעֲנֵג שֶׁל  
עוֹלָם הַנִּקְבָּה שְׁאוּכָלִים מִלֶּחֶם  
אֲבִירִים שִׁיּוֹרֵד מִלְּמַעְלָה. אָבִל  
לְהִסְתַּפֵּל וְלִהְיוֹת בָּמָה שְׁנֵהָנִים  
שָׁאֵר הַצְדִּיקִים לֹא יָכוֹל, מִשּׁוּם  
שֶׁהָיָה זֶר לָשֵׁם. וְעַל זֶה הוּא לֹא  
אוֹכֵל קֹדֶשׁ, אָבִל אוֹכֵל תְּרוּמָה,  
כִּי הוּא יוֹשֵׁב בְּעוֹלָם הַנִּקְבָּה.

וּמִתּוֹךְ שֶׁהוּא מְעוֹלָם הַנִּקְבָּה, לֹא  
אוֹכֵל אוֹתוֹ אֶלָּא בְּלִילָה, שְׁכָתוֹב  
(ויקרא כב) וּבֹא הַשֶּׁמֶשׁ וְטָהַר וְאַחֵר  
יֹאכֵל מִן הַקֹּדְשִׁים כִּי לַחֲמוֹ הוּא.  
שְׁהָרִי קֹדֶשׁ שֶׁהוּא מְעוֹלָם הַזָּכָר  
לֹא נֹאכֵל אֶלָּא בַּיּוֹם. מִשּׁוּם כִּף  
(ירמיה ב) קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל לָהּ רֵאשִׁית  
תְּבוּאָתָהּ, רֵאשִׁית עֲלִיוֹנָה שֶׁל כָּל  
עוֹלָם הַזָּכָר הִיא קֹדֶשׁ, וּמָה  
שֶׁעוֹלָה בּוֹ, בְּקֹדֶשׁ הִיָּה יִשְׂרָאֵל,  
וּמִשּׁוּם כִּף קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל לָהּ  
רֵאשִׁית תְּבוּאָתָהּ.

בְּשִׁרְרוּחוֹת פּוֹקְדוֹת, בְּאוֹתָם זְמָנִים  
שֶׁפּוֹקְדִים אֶת בֵּית הַקְּבָרוֹת,  
אוֹתָם לֹא פּוֹקְדִים, שְׁהָרִי לֹא  
זוֹכֵת לְעוֹלָם הַקֹּדֶשׁ, שְׁכָתוֹב  
(ויקרא כב) וְכָל זֶר לֹא יֹאכֵל קֹדֶשׁ.  
וְאִם אוֹתָהּ רוּחַ לֹא זָכַתָּה לְהַתְקֵן  
כְּרָאוּי, כִּיּוֹן שֶׁחֲזַר בְּגִלְגּוּל אֶפְלוּ  
בְּאוֹתוֹ מְקוֹם, לֹא אוֹכֵל בְּתְרוּמָה,  
וְנִקְרָא זֶר אֶפְלוּ לְעוֹלָם הַתְּחַתּוֹן  
וְלֹא אוֹכֵל בָּהּ. עַד כָּאן בְּסוֹד זֶה.  
זֶקֶן זָקֵן, כִּיּוֹן שֶׁהִתְחַלֵּת לְשׁוֹט בֵּינָם  
הַגְדוֹל, לֹף בְּרִצּוֹנוֹ לְכָל צַדִּיקֵי  
הַיָּם. עֲכָשׁוּ יֵשׁ לְגִלוֹת, שְׁהָרִי  
אֲמַרְנוּ, שֶׁשֶּׁשֶּׁבֶּא הַגּוֹאֵל הָיָה  
וְנִכְנָס אֶל אוֹתוֹ הַכְּלִי שֶׁאֲמַרְנוּ,  
מִכְנִיס לָשֵׁם וּמַדְבִּיק שֵׁם אֶת  
הַרוּחַ (שֶׁל הָעוֹלָם) שֶׁלוּ בְּאוֹתוֹ כְּלִי

בְּנִעוּרֶיהָ, כִּהְיוּ זְמָנָא דְכְּתִיב, אֲנִי הַיּוֹם  
יְלַדְתִּיךָ, יְלַדְתִּיךָ וְדַאי, יָשׁוּב לִימִי עֲלוּמִי,  
כְּמָה דְהָוָה (בְּקִדְמִיָּה) מִתְּלִיסֵר שָׁנִין וְלַעֲיִלָּא.

אִי זָכַתָּה לְאַתְתִּיקָנָא, הוֹאִיל וְשָׁבָה אֶל בֵּית  
אָבִיךָ, מִלֶּחֶם אָבִיךָ תֹּאכֵל, (דף ק"א ע"ב)  
תִּתְעַנֵּג מִהְיוֹת עֲנוּגָא. דְּעֲלָמָא דְנוּקְבָא,  
דְּאֲכָלִי מִנְהָמָא דְאֲבִירִים, דְּנִחִית מִלְּעִילָא.  
אָבִל לֹא־סִתְפֵּלָא וְלֹא־תִהְיֶה בָּמָה דְאַתְתִּהֲנוֹן שָׁאֵר  
צְדִיקֵיָא, לֹא יִכְלָא בְּגִין דְהָוָה זֶר לְתַמָּן. וְעַל  
דָּא לֹא אָכִיל קֹדֶשׁ אָבִל אָכִיל תְּרוּמָה, דְּאִיהוּ  
יְתִיב בְּעֲלָמָא דְנוּקְבָא.

וּמִגֵּו דְאִיהוּ מְעֲלָמָא דְנוּקְבָא, לֹא אָכִיל לִיה  
אֶלָּא בְּלִילָה, דְכְּתִיב, (ויקרא כב) וּבֹא הַשֶּׁמֶשׁ  
וְטָהַר וְאַחֵר יֹאכֵל מִן הַקֹּדְשִׁים כִּי לַחֲמוֹ הוּא.  
דְּהָא קֹדֶשׁ דְּאִיהוּ מְעֲלָמָא דְדְּכּוּרָא, לֹא  
אִתְאַכִּיל אֶלָּא בַּיּוֹם. בְּגִינֵי כִף (ירמיה ב) קֹדֶשׁ  
יִשְׂרָאֵל לִי. רֵאשִׁית תְּבוּאָתָהּ, שִׁירִיתָא עֲלָאָה  
דְּכָל עֲלָמָא דְדְּכּוּרָא, קֹדֶשׁ אִיהוּ, וּמָה דְסָלִיק  
בִּיהּ, בְּקֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל הָוָה, וּבְגִינֵי כִף קֹדֶשׁ  
יִשְׂרָאֵל לִי. רֵאשִׁית תְּבוּאָתָהּ.

כִּד רוּחִין פְּקִידָאן, בְּאִינוֹן זְמָנִין דְּפְקִידִין לְבִי  
קְבָרִי, אִינוֹן לֹא פְקִידִין, דְּהָא לֹא זָכָאן  
לְעֲלָמָא דְקֹדֶשׁ, דְכְּתִיב, (ויקרא כב) וְכָל זֶר לֹא  
יֹאכֵל קֹדֶשׁ. וְאִי לֹא זָכָה הַהוּא רוּחָא  
לְאַתְתִּיקָנָא כְּדָא יְאוֹת, כִּיּוֹן דְאַתְתִּידֵר בְּגִלְגּוּלָא,  
אֶפְילוּ בְּהַהוּא אַתְר, בְּתְרוּמָה לֹא אָכִיל, וְזֶר  
אֲקָרִי, אֶפְילוּ לְעֲלָמָא תְּתָאָה וְלֹא אָכִיל בָּהּ. עַד  
הָכָא בְּרִזָּא דָּא.

סְבָא סְבָא, כִּיּוֹן דְשְׁרִיאת לְשִׁטְטָא בִּימָא רַבָּא,  
זִיל בְּרַעוּתָהּ, לְכָל סְטָרִין דִּימָא. הַשְׁתָּא  
אִית לְגִלְגָּאָה, דְּהָא אֲמִינָא, דְּהָא פְרוּקָא כִּד  
אַתִּי, עָאֵל גְּבִי הַהוּא מְאִנָּא, דְּקָא אֲמִינָא,  
אַעִיל תַּמָּן, וְדָבִיק תַּמָּן רוּחָא (דְּעֲלָמָא) דִּילִיָּה בְּהַהוּא מְאִנָּא וְלֹא אִתְאַכִּיד

וכלום לא נאבד, אפלו הכל הפה  
- יפה הוא וכך הוא. זקן זקן, אם  
תאמר ותגלה, אמר בלי פחד.

שאר בני האדם של העולם  
שעולים ממנו, והרי ידענו שרוחו  
השאייר באותה אשה שהיתה לו,  
והכניס לשם רוח, מה נעשה  
מאותה הרוח? ואם נשאת האשה  
הזו, אף כף - מה נעשה מאותה  
רוח שהשאייר בה בעלה הראשון,  
שהרי איש אחר בא עליה?

להתקיים רוח עם רוח אי אפשר,  
שהרי זה שעכשו בא עליה,  
הכניס בה רוח, וכן אותו הראשון  
שהסתלק הכניס בה רוח. אותו  
ראשון שהסתלק היו לו בנים, וזה  
של עכשו אינו גואל רוח  
שהשאייר אותו ראשון באותו  
כלי, ובא האחר הזה והכניס בה  
רוח, ודאי שלא יוכלו שניהם  
להתקיים באותו גוף האשה  
כאחד. ואם נאמר שנאבד - אי  
אפשר. מה נעשה ממנו?

אף כף אם היא לא נשאה, אותה  
רוח שהשאייר בה בעלה מה  
נעשה ממנה? אם נאמר שתאבד  
- לא כף. כל זה צריך עכשו  
לגלות. זקן זקן, ראה מה עשית  
ובמה הכנסת את עצמך. קום זקן  
הרם דגלך! קום זקן והשפל  
עצמך לפני רבונך!

פתח אותו זקן ואמר, (תהלים קלא)  
ה' לא גבה לבי ולא רמו עיני וגו'.  
דוד המלך אמר את זה משום  
שהיה מלך עליון ושוטט על כל  
המלכים העליונים והשליטים  
שיש ממזרח ועד מערב, ולא עלה  
על לבו לסטות מן הדרך, ותמיד  
שפל לבו לפני רבונו, וכשהיה  
עוסק בתורה, היה מתגבר  
באריה, ועיניו תמיד מנמכות  
לארץ מפחד רבונו, וכשהיה  
הולך בין העם, לא היתה בו גסות  
הרוח כלל.

כלום, אפילו הכל דפומא, יאות הוא וכך  
הוא. סבא סבא, אי תימא ותגלי, אימא בלא  
דחילו.

שאר בני נשא דעלמא, דקא מסתלקי מניה,  
והא ידענא, דרוח דיליה שביק בההיא  
אתתא דהות ליה, ורוחא אעיל תמן, מה  
אתעביד מההוא רוח. ואי נסבא האי אתתא,  
אוף הכי, מה אתעביד מההוא רוח דשביק בה  
בעלה קדמאה, דהא גבר אתרא אתי עליה.

לאתקיימא רוח ברוח לא אפשר, דהא האי  
דאתי עליה השתא, רוח אעיל בה.

וכן ההוא קדמאה דאסתליק, רוח אעיל בה.  
ההוא קדמאה דאסתלק בגין הו ליה, ודא  
דהשתא לאו פרוקא איהו, רוח דשביק ההוא  
קדמאה בההוא מאנא, ואתא האי אתרא  
ואעיל בה רוח, ודאי לא יכלי תרוייהו  
לאתקיימא בההוא גופא דאתתא כחדא, אי  
נימא דאתאביד, אי אפשר, מה אתעביד מניה.

אוף הכי אי איהי לא אתנסיבת, ההוא רוחא  
דשביק בה בעלה, מאי אתעביד מניה. אי

נימא דאתאביד, לאו הכי. כל דא צריך  
לגלגא השתא. סבא סבא, חמי מה עבדת,  
ובמה אעילת גרמך. קום סבא, ארים דגלך.

קום סבא, ואשפיל גרמך קמי מארך.

פתח ההוא סבא ואמר, (תהלים קלא) יי' לא גבה  
לבי ולא רמו עיני וגו'. דוד מלפא אמר

דא, בגין דהוה מלפא עלאה, ושלטיטא על כל  
מלכין עלאין, ושלטיטין דאית ממזרח ועד  
מערב, ולא סליק על לביה לאסטאה מארחא,  
ותדיר שפיל לביה קמי מאריה, וכד הוה לעי  
באורייתא, הוה מתגבר באריא, ועיניו תדיר  
מאיכין בארעא, מדחילו דמאריה. וכד הוה  
אזיל בין עמא, לא הוה ביה גסות רוחא כלל.